

Така той награди куманската партия, която му бѣ помогнала да се възкачи на престола. А за народа уреди веселби и тържества, по които широко разпилѣ часть отъ царската хазна. Едва бѣха стихнали безкрайнитѣ празненства по случай женитбата му съ вдовицата на Калояна, започнаха церемониитѣ по царското увѣнчаване. Следъ това дойдоха на свой редъ веселбитѣ по случай щастливото потушаване възстанието на царския сродникъ Стрезомиръ и неговитѣ привърженици. А сега щѣше да се отслужи тържественъ молебень по случай заминаването на царь Асѣнь Борила въ походъ противъ латинитѣ.

Още стоеха връвъ градскитѣ стени, набучени на колъ, главитѣ на князь Белота, на великия боляръ Саца, на всички най-видни участници въ Стрѣзовия бунтъ, които не бѣха успѣли да избѣгатъ въ чужди земи.

Ала народътъ лесно свикваше на всичко. И колкото по-страшни, колкото по-зловещи бѣха събитията отъ последнитѣ времена, толкова по-буино и по-неудържимо той се хвърляше въ хаоса на тържествата и веселбитѣ — за да забрави, за да не помни позора на преживѣното.

Отъ далечни страни Борилъ бѣ заръчалъ да дойдатъ пѣтуващи дружини свирачи и пѣвци, жонгльори и трубадури. Днесъ, следъ молебена за преуспѣха на царското орѣжие, което щѣше да добави нова слава къмъ безбройнитѣ победи на несломимата българска войска, въ ширнитѣ ливади извънъ градскитѣ стени щѣше да има голѣмо народно увеселение.

Молебеньтъ щѣше да стане въ голѣмата църква „Свети Петъръ и Павелъ“. Тази часть отъ болярството и клира, които бѣха останали вѣрни на православието и затова ненавиждаха Калояна, давайки поддръжката си на Борила, днесъ недоволно свиваха чела, като научиха, че тържеството ще стане пакъ въ униятската катедрала. Борилъ настоя, че тази църква е по-широка и побира повече народъ, защото не можеше да каже, че старата Асѣнова църква „Свети Димитъръ“ е страшна и непоносима за сърдцето му, откакъ край мраморнитѣ плочи, които закриваха гробоветѣ на Асѣна и Петра, сега имаше нова,